

Ο παπα-Καλλίνικος από την Προβάτα (Ι. Κελλίου Παναγίας Κρασιάδων) (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρασιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

[/ Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LWuhZO>]

Αλλά και ο π. Καλλίνικος δεν υστερούσε σε τίποτα από τον κατά σάρκα αδελφό του. Γι' αυτό και σύντομα τον ακολούθησε στις βαθμίδες της αγίας Ιερωσύνης με την ευλογία των εναρέτων Γερόντων του Όρους. Την ημέρα που χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος ο π. Γρηγόριος χειροτονήθηκε και ο π. Καλλίνικος Διάκονος από τον ίδιο Αρχιερέα. Και το 1947 έγινε και ο π. Καλλίνικος Πρεσβύτερος. Μάλιστα η χειροτονία του εις Πρεσβύτερον έγινε στην Ι. Μονή του Αγίου Παύλου, γιατί με το μοναστήρι του Αγίου Παύλου είχαν πνευματική συγγένεια. Δούλευε τότε ο παπα-Γρηγόρης στον Άγιο Παύλο. Μια μέρα ο ηγούμενος, παπα- Σεραφείμ, επειδή δεν είχαν εφημέριο, λέει στον παπα-Γρηγόρη: «Για πες στον παπα-Ιγνάτιο, τον Γέροντά σου: Να κάνουμε τον Διάκο Παπά;». Και αποφάσισαν και τους κάλεσαν στον Άγιο Παύλο, όπου χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος ο διακο-Καλλίνικος από τον ίδιο Αρχιερέα, τον Ιερόθεο Μιλητουπόλεως, που τελευταία έμενε στον Άγιο Ελευθέριο της Αγίας Άννης.

Για την ιστορία πρέπει να πούμε, ότι ο Μητροπολίτης Μοσχονησίων Καλλίνικος ήταν μοναχός Λαυριώτης. Η Λαύρα είχε Μετόχι στα Μοσχονήσια. Όταν παραιτήθηκε από τον θρόνο του, ήλθε με τα καλογέρια του, τον μοναχό Σωφρόνιο, τον Ιερομόναχο Ευθύμιο, τον ιερομόναχο Ιγνάτιο, τον μοναχό Ιωακείμ και τον διακο-Στέφανο στο Άγιο Όρος. Αρχικά έμεναν στο Αγιοπαυλίτικο Κονάκι στις Καρυές. Μετά την κοίμηση του Μοσχονησίων και την ανακομιδή του οι υπόλοιποι ήρθαν και πήραν εδώ το κελλί της Παναγίας της Κρανιας. Όταν ερήμωσε το κελλί της Αγίας Τριάδος, που βρίσκεται πιο πάνω, έστειλαν εκεί για να το επανδρώσουν τον διακο-Στέφανο με τον π. Ιωακείμ. Σ' αυτό σήμερα μένει ο πνευματικός τους απόγονος, παπα-Στέφανος. Γέροντας στο κελλί της Παναγίας Κρανιας μετά την κοίμηση των υπολοίπων ανέλαβε το 1903 ο παπα-Ιγνάτιος. Σύντομα προστέθηκαν στην συνοδεία ο μοναχός Ευθύμιος, αυτός που, όπως είδαμε προηγουμένως, πρωτοσυνάντησε και έφερε στο σπίτι τον γέρο πατέρα με τα δύο ανήλικα παιδιά του, και ο μοναχός Ακίνδυνος.

Την επομένη του Δεκαπενταυγούστου του 1959 κοιμήθηκε ο παπα-Ιγνάτιος και Γέροντας ανέλαβε ο παπα-Γρηγόριος. Οι παλαιότεροι Πατέρες της συνοδείας είχαν κοιμηθεί νωρίτερα.

Ο παπα-Καλλίνικος μετά την χειροτονία του παρέμεινε ως εφημέριος για ένα διάστημα στην Ι. Μονή του Αγίου Παύλου. Στις αρχές του 1963 οι Πατέρες της Μονής, μετά την παραίτηση του Καθηγουμένου της παπα-Ανδρέα, του ζήτησαν να

αναλάβει την Ηγουμενία της Μονής. Μα που να αφήσει τον παπα-Γρηγόρη. Τους απάντησε: «Τί να σας πώ; Θα κάνω υπακοή στον Γέροντα». Κι ας ήταν και αδέρφια. Αλλά ο π. Καλλίνικος δίχως τον π. Γρηγόρη δεν έκανε τίποτα. Τον ρωτούσε πάντα. Έλεγε: «Γέροντας είναι. Πρέπει να τον σέβομαι». Αν ήταν άλλος θα έλεγε: «Αδελφός μου είναι. Θα του κάνω υπακοή;». Και τελικά δεν δέχθηκε την ηγουμενική θέση από υπακοή στον Γέροντά του, που ήταν ο κατά σάρκα αδελφός του.

Και τα δύο αδέρφια, ο παπα-Γρηγόρης και ο παπα- Καλλίνικος, όπως τους γνώρισα εγώ, ήταν άνθρωποι της Εκκλησίας και της αδιαλείπτου νοεράς προσευχής. Έτσι διδάχθηκαν από τους Γεροντάδες τους. Το σπίτι είχε αυτόν τον ρυθμό. Σε μια οικογένεια, όταν έχει κάποιο ρυθμό στην ζωή της, αυτόν θα ακολουθήσουν και τα παιδιά. Έτσι και αυτοί. Ήταν άνθρωποι της Εκκλησίας και της προσευχής. Πρώτα η καλογερική και μετά τα άλλα. Ό,τι ώρα και να ήταν, δεν τους ενδιέφερε το συμφέρον της δουλειάς. Τα παρατούσαν όλα και πήγαιναν στην Εκκλησία.

Και εδώ στην Προβάτα τους μάζευαν όλους και έκαναν Λειτουργίες και εορτές. Τους έλεγε ο παπα-Γρηγόρης: «Αύριο είναι ο τάδε Άγιος. Πρέπει να κάνουμε Λειτουργία». Τους μάζευε, όπως μαζεύει η κλώσσα τα πουλάκια. Ό,τι μέρα και να ήταν εορτάσιμος Άγιος, έκαναν Λειτουργία. Μπορεί να τύχαινε να κάνουν και τρεις και τέσσερεις Λειτουργίες την εβδομάδα. Σάββατο και Κυριακή πάντοτε λειτουργούσαν. Και σε άλλα σπίτια πήγαιναν για Λειτουργία. Λειτουργούσαν ακόμη και για ανθρώπους που έφυγαν από την ζωή, που τους είχαν ζήσει. Έλεγαν: «Άντε να κάνουμε Λειτουργία. Σαν αύριο πέθανε ο π. Διονύσιος. Να του κάνουμε ένα πιάτο κόλλυβα». Και έτσι έκαναν πάντοτε. Άλλοτε ο παπα-Γρηγόρης, για να παρακινήσει τους ραθυμότερους να έλθουν στην Λειτουργία, τους έλεγε: «Αν δεν έλθετε στην Λειτουργία, δεν θα σας κάνω δουλειά στο εργαστήριο». Μάλιστα σε κάποιον αδελφό, για να τον παρακινήσει να έρχεται στην Λειτουργία, του έκανε και συμφωνητικό: «Αν έρχεσαι κάθε χρόνο στην Πανήγυρη των αγίων Σιδεράδων, θα σου δίνω 3000 δραχμές». Και πράγματι, με τα χρήματα που του έδωσε, ο αδελφός εκείνος αγόρασε και μουλάρι.

[Συνεχίζεται]